

Պարույր Սևակ

Օրորոցային

Գիշերային մութն է հորդում:

Ու թո՛ղ հորդի:

Եվ իր կարգին թո՛ղ ցամաքի ցերեկն այնպես,

Որ կարոտենք լույսին,

Ինչպես

Մեր ա՛յն մոտիկ-հեռավորին՝

Սիրավորի՛ն,

Վիրավորի՛ն,

Ումից ընդմիշտ բաժանում է մեզ Օրենքը՝

Անօրենքը...

Բայց կա նաև օրինավոր մի օրենք էլ,

Որի հիւս կատարածուն ենք ամենքըս...

Գիշերային մութը միշտ էլ քուն է բերում:

Եվ ահա ես

-Քնե՛ք,- ձեզ եմ ասում մոր պես,

-Քնե՛նք,- ինձ էլ խառնում եմ ձեզ:

-Քնե՛նք,

Որ զուր չմտածենք ծանր ու բարակ,

Որ մեզանից պոկենք ամեն մի մտորում,

Մեր բարձի տակ ճիւղենք ամեն խոկում ու խոհ:

Քնե՛նք, թեպետ ըստ առածի՝

Մեկ է, իբրբ, մեռել ու քուն:
Եթե անգամ մեկ է, իբրբ, մեռել ու քուն,
Վնաս չկա՝,- հորդորում եմ ես հոր նման,
Հո՛գ չէ, հոգի՛ս, ավելացնում եմ մոր նման,
Ձե՛զ եմ ասում,
Ի՛նձ համոզում,
Որ իսկապես վնաս-ն ինքը կուտի իրեն,
Չկա-ն ինքը կուտի իրեն,
Հոգ-ն էլ՝ հոգ-ին,
Ու կմնա միայն... հոգին:
Այդ պահին էլ մենք... կարթնանանք:
-Քնե՛ք ուրեմն,- ասում եմ ձեզ,-
Որ արթնանաք:
Արթնանալը շատ պետք է ձե՛զ,
Մե՛զ՝
Ամենքի՛ս...
-Քնե՛ք ուրեմն,- ասում եմ ձեզ,-
Քնե՛ք, որ նախ... ե՛ս արթնանամ,
Եվ ձեր վնաս ու մնասի,
Կա-չկայի,
Հոգս ու հոգի
Ու ձեր հոգու մասին հոգա իմ հեզ հոգի՛ն՝
Ձեր ամենքիդ հոգս ու հոգի կատարածո՛ւն...

20.II.1967թ.

Արզնի